

העם

כללי המישחק

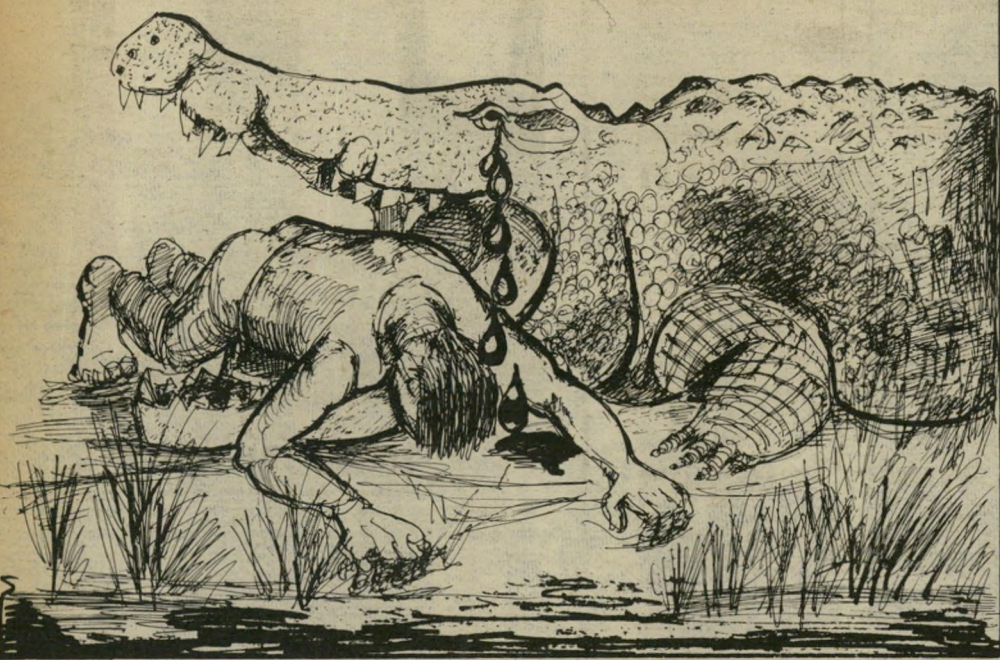
הקרב על ישראל נכנס השבוע לעידן חדש - עידן של דם ודמעות.

את המילים הנוקבות ביותר של השבוע אמרה בלי משים צעיר... רה בשם ז'נט אביעד, פעילה של שלום עכשיו וידידתו של אמיל גרינצווייג, האיש שנרצח בעת הפגנה למען מדינת-החוק. היתה זאת ז'נט שהביאה את גרינצווייג אל ההפגנה, שבה מצא את מותו בידי אנשיהזרין. מול מצלמת הטלוויזיה, כשהיא המומה ומוזעזעת, אמרה הצעירה: "עד עכשיו חשבנו שזה מישחק"

דו"ח ועדת-החקירה על טבח הרי פלסטינים במחנות שאתילא וצ'בר רה - ובעולם נודע כי נערך עתה טבח אחר, איטי ושיטתי יותר. וגם לזה נושאת ישראל בי אחריות, עקיפה."

לפי הודעת סוכנות של האו"ם, התגלו בצידון - עיר הכסופה לשלטון ישראלי - 16 גופות של פלסטינים. כולם נרצחו זמן קצר אחרי ששוחררו ממחנה הרי שבויים הישראלי באל-אנצאר הר סמוכה.

נראה שהם נרצחו לפני שהסי פיקו להגיע אל מישפחותיהם בר מחנה עין-אל-חילות, או זמן קצר לאחר מכן. כימעט כולם היו בעלי מישפחות גדולות, שלא ראו אותם מזה חודשים רבים. נץ צכא"רם. לא היתה כל



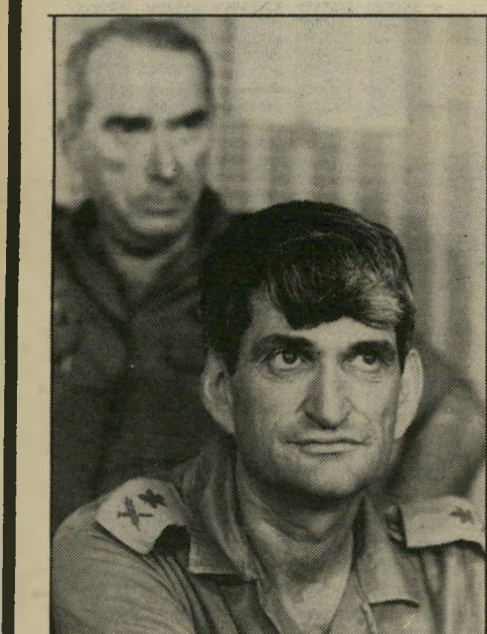
כמה פעמים לישראל, הופיע בכלי-התיקשורת הישראליים כגיבור לי-אומי, תואר כאן כמנהיג דגול. מה שקורה עתה בצידון הוא המשך ישיר של פרשת שאתילא, אלא שתחת מאורע דרמאטי אחד, המועז את העולם, באה עתה שיטה איטית יותר. אך המטרה נשארה כפי שהיתה: יצירת אווירה של פחד ואימה, כדי להביא לי-בריתחם ההמונית של הפלסטינים חסרי-הישע מלבנון כולה (ראה עמודים 26-28).

קאפיטליסטי", כביכול, של התער-מולה הפאשיסטית באירופה של שנות ה'30. רוצח רגול. איך הפך רוצח מדופלם זה, שהיתה לו יד במעשי-טבח רבים, לבעל-הברית העיקרי של ישראל בלבנון? ישראל תמכה בו תמיד. אך מאז שעבר חתול שחור בין ממ-שלת-בגין ובין מישפחת אל-ג'מיל הפלאנגות, הפך אסיאן צקר מכ-שיר בידי אריאל שרון כדי לי-התנקם בנשיא-לבנון. הוא הובא

אירגון שומרי הארזים נוסד בי-תחילת שנות ה'70. המייסד הרי-מנהיג היה עד 1976 המשורר הרי-נודע סעיד עקל, אך על כוחותיו המזוינים פיקד תמיד צקר. בקרב המאורגנים הם בלטו בקיצוניות אנטי-פלסטינית שלוחת-רסן, שבה עלו אף על האגף הקיצוני של הפלאנגות, בהנהגת בשיר אל-ג'מיל. הם הכריזו מילחמה על המנהיגים המסורתיים של המאור-נים, ומצעם מצטיין בנימה פא-סיסטית קלאסית, בנוסח ה"אנטי-



יאנוש: הרמטכ"ל הבא?



אלוף בניגל (עם הרמטכ"ל) סרטון בנוף המדינה

בעיקבות מפלה זו שגה יאנוש מישגה צבאי קלאסי, הוא עצר את כוחותיו, וכך לא הגיע צה"ל ליעד זה, וזוהי הגיזרה היחידה שבה לא הגיע אף לקו 45 הקילומטרים. לאור יחסי הכוחות, היה זה כישלון שכימעט לא ייאמן. לא בצה"ל, ולא במדינה כולה, יש ויכוח גלוי ומיקצועי על פרשות מעין זו. על כן לא נפגעה תהילתו של יאנוש אלא בחוגים מיקצועיים מצומצמים, שאינם מפרסמים את דעתם ברבים. לולא כן, קשה להאמין כי מועמדו לתפקיד הרמטכ"ל היתה יכולה בכלל לעלות בשלב זה.

רפאל איתן עומד לסיים את תפקידו כרמטכ"ל. הוא הורשע באחריות עקיפה לאחד מפשיערי-המלחמה הגדולים של הדור. זה לא הסריע לו במאומה להשמיע את קולו, ואף להציע את יורשו. הירוש: אביגדור בניגל, המכונה יאנוש. לא היתה זאת בחירה מיקרית. מבחינות רבות, יאנוש דומה לרפול. מותר לרפול לראות בו את ממשיך-דרכו, מכמה בחינות. עד כה לא השמיע יאנוש הצהרות אידיאולוגיות רבות - אך גם רפול לא עשה זאת לפני שהתמנה כרמטכ"ל. אז התגלה השתקן המיקצועי כסטסן שאין מחסום ללשונו. לפחות פליטתה אחת של יאנוש זכתה בתשומת-לב רבה. היה זה כאשר אמר - כפי שפורסם מפי עדי-שמיעה - כי האוכלוסיה הערבית בגליל היא סרטן בנוף-המדינה. באותם הימים היה יאנוש אלוף פיקוד-הצפון, האחראי לביטחון הגליל. הדברים היכו גלים, גרמו לסערה, ויאנוש הכחיש את הנוסח שפורסם. גם מבחינה צבאית, יאנוש הוא דמות השנויה במחלוקת. הוא קצר תהילה מוצדקת כמפקד כוח של טנקים במלחמת יום-הכיפורים. אז, בימים הראשונים של מבוכה הלם, כאשר הסורים הציפו את רמת-הגולן, הצליח יאנוש לארגן הגנה יעילה וגיידת, תוך ניצול מירבי של מעט הטנקים שהיו בידיו. היה זה ביצוע יעיל ומוצלח של מפקד קרבי בדרג חטיבית. אך מכאן יש צעד ענק עד לביצוע מוצלח בדרג צבאי בכיר. רפאל איתן כבר הוכיח כי מטיף מצויין ומגיד טוב יכול להיות רמטכ"ל הרה"אסון. במלחמת-הלבנון היה יאנוש אחראי לגיזרה הסורית. למרות העליונות העצומה שלו על הקרקע, והשליטה המחלטת של חיל-האוויר בשמיים, לא הצליח להגיע אל היעדים שסומנו לו. בגיזרה של יאנוש אירע אחד הביזיונות הצבאי-איים הגדולים בתולדות צה"ל: הכישלון בקרב של סולטאן-יעקוב, שבו נכנס כוח-שיריון של צה"ל למלכודת ג'מ סורית קלאסית, והושמד כימעט כולו.



שרון כהפגנת "חונקר נגד המלחמה בלבנון" דם ודמעות

תעלומה לגבי זהות הרוצחים. בי-מיסגד מקומי נתלה כרוז מטעם אירגון שומרי הארזים. נאמר בו, בפשטות: "כל לבנוני חייב להרוג לפחות פלסטיני אחד!" קריאה גלויה זו לרצח-עם יצ-אה מפיו של אדם, שהוא עכשיו בעל-הברית העיקרי והגלוי של ישראל. הוא מכונה "אביראון" (אבי הארז), ושמו האמיתי הוא אסיאן צקר. צקר פירושו, בערבית, נץ.

ילדים. רק עכשיו אנחנו מבינים שזה רציני. הקרב על ישראל, שנכנס הר-שבוע לעידן חדש של דם ודמעות, שוב אינו מישחק-ילדים. המאבק על השלום שוב אינו מיצעד עליו. רבים תפסו זאת השבוע - אחד השבועות הגורליים בתולדות הר-מדינה.

המילחמה

שאתילא זוחלת

"כל לבנוני חייב להרוג פלסטיני אחד", מצווה האיש שהפך בע"י ברית של ישראל בלבנון. בישראל סערו הרוחות סביב